

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cornelii Iansenii Episcopi Iprensis Avgvstinvs

In Qvo Genuina sententia S. Avgvstini de humanæ naturæ stantis, lapsæ,
puræ statu & viribus eruitur & explicatur

Jansenius, Cornelius

Lovanii, 1640

17. Quintum argumentum ex parte pudoris, qui libidinis indivulsus comes
est. Vnde nascatur: quanti mali testis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13673

CAPVT XVI.

Argumentum quartum ex concupiscentia contra matrimonium in pura natura.

Argumentum quartum ex concupiscentia contra matrimonium in pura natura.

lib. 1. 7.

POSSET & aliud argumentum velut A
 ex precedentibus conlectaneum texti.
 Si enim in puris naturalibus illa mem-
 brorum rebellio ac libidinis foeditas
 fuisset naturalis, recta ratio, hoc est, veritas
 dissuaderet matrimonium & ad perpetuum
 continentiam invitasset. Hoc enim nunc re-
 ctam suadere rationem, intelligentibus mani-
 festum est. Recta enim ratio suadet, ut meas
 rationalis nullo pacto sub libidine deprimatur,
 sed ut serenitatem eius tuendo id quod
 aperte est laudabilius meliusque sectemur.
 Continentiam autem esse meliorem neminem
 Christianum fides Catholica dubitare sinit.
 Cui inhærens Augustinus: Carnalis concupiscentia
 laudabilius continentia virtute frenatur
 quam fructibus impeditur nuptiarum. Tam magnum
 est enim malum eius, ut eo non uti, quam bene uti
 sit melius. Dissuadere autem connubium re-
 ctam rationem in puris naturalibus vehemen-
 ter absurdum est. Dissuaderet enim opus ma-
 xime naturale, & ad illud incitasset quod natura
 propagationi est contrarium: atque ita
 recta ratio nullo adhuc natura vitio ex pec-
 cato regulas ejus turbaret, quod in modo cum
 natura conseruatione pugnasset. Accedit quod
 & matrimonium eodem modo ante omne
 peccatum creatura sicut post excusationis in-
 digeret; nec in generationis officium tantum
 esset, sed etiam in remedium incontinentie ex
 vi primæ suæ conditionis institutum. Nam

etiam tunc infirmitas fuisset excipienda ho-
 nestate nuptiarum ne in flagitium laberetur.
 Morbus igitur fuisset natura humane natura-
 lis. Nam concupiscentiam esse morbum plu-
 rimis locis ex Apostolo S. Augustinus docet.
 Iste quippe est morbus (libido), de quo Apostolus
 etiam coniugatis fidelibus loquens &c. Quod alijs
 plurimis locis testatur. Quid autem absurdum,
 quam ceteris omnibus animantibus sagacitatem,
 soli homini morbum omnium morborum foedi-
 simum esse naturalem? Cui enim matrimo-
 nij remedium necessarium esset, id sanitas
 dici nequit juxta illud Augustini hæc ipsa de
 re: Si agnoscis remedium, agnosce morbum. Si ne-
 gas morbum, nega remedium. Rogo cede aliquando
 etiam per os tuum tibi loquenti veritati. Nemo reme-
 dium prodesse sanitati. Ex quo Augustinus con-
 ficit concupiscentiam non potuisse pura natura
 sicut Iulianus assererat institutione man-
 nasse. Nam eum ex propria confessione jugulat
 quæ dixerat ei remedium nuptiarum fo-
 yendo esse necessarium. Vnde & alibi: Nec
 succensas quod concupiscentiam dixi morbum, cui
 tu confessus es provisum esse remedium. Et libro
 quarto: Apostolica sententia ubi ait, si se non con-
 times, nubas, remedium volui esse nuptias (quod
 ipse confessus es) contra morbum concupiscentia quod
 confiteri non vis qui remedium confiteris. Hoc autem
 remedium est, non ut sit concupiscentia, si non est, sed
 ut non rapiat ad illicita cuius motus visus est.

lib. 1. de nupt. co 8, vide lib. 2. cont. Iul. c. 7. & 1. 3. c. 15.

lib. 3. cont. Iul. c. 15.

cap. 29.

lib. 4. v. 2.

CAPVT XVII.

Quintum argumentum ex parte pudoris qui libidinis indivulsus comes est. Vnde nascatur: quanti mali testis.

Argumentum quintum ex parte pudoris qui libidinis indivulsus comes est.

SED aliud, quantum Augustinus indi-
 care & ego advertere possum, peremi-
 torium argumentum adversus pura
 nature statum pudor ille naturalis, qui
 concupiscentiam inordinatis motibus æstuan-
 tem temperat, suppeditat. Vfus est illo sæpe
 Augustinus velut insolubili contra Iulianum,
 eoque maxime & Iuliani & Augustini sensus
 declaratur. Quod ut intelligatur, sciendum
 est verecundiam illam naturalem quæ in om-
 nium hominum sensu cum natura nascitur, &
 ita nascitur, ut nec à flagitiosissimis concu-
 piscentiæ servis posset extingui, indivulsam
 esse comitem fecunditatis & inhonestatis ejus.
 Confusionem enim inhonestatis esse non dubium est,
 inquit Augustinus, post Principem Philoso-
 phorum Christianisq; vicinissimum Platonem
 in 7. d. 2. s. 1. & 2. & 3. & 4. & 5. & 6. & 7. & 8. & 9. & 10. & 11. & 12. & 13. & 14. & 15. & 16. & 17. & 18. & 19. & 20. & 21. & 22. & 23. & 24. & 25. & 26. & 27. & 28. & 29. & 30. & 31. & 32. & 33. & 34. & 35. & 36. & 37. & 38. & 39. & 40. & 41. & 42. & 43. & 44. & 45. & 46. & 47. & 48. & 49. & 50. & 51. & 52. & 53. & 54. & 55. & 56. & 57. & 58. & 59. & 60. & 61. & 62. & 63. & 64. & 65. & 66. & 67. & 68. & 69. & 70. & 71. & 72. & 73. & 74. & 75. & 76. & 77. & 78. & 79. & 80. & 81. & 82. & 83. & 84. & 85. & 86. & 87. & 88. & 89. & 90. & 91. & 92. & 93. & 94. & 95. & 96. & 97. & 98. & 99. & 100.

mevos et... pudor, ubi est timor. An quisquam est qui pudore
 afficitur atque erubescit, opinionem pravitatis, non
 formidans? Inhonestum est autem & propterea
 magnopere verecundum creaturae rationali
 quod membra in qua naturaliter animo debe-
 tur imperium, nescio qua infirmitate non po-
 test regere ad arbitrium suum. Sic enim etiam
 dominis verecundum est servos habere petu-
 lantes qui insipientibus hominibus insultant
 heris suis & eorum imperio obedire detre-
 ctant. Hanc esse veram pudoris illius causam
 non semel Augustinus tradidit: De quibus mem-
 bris, erubescens quod non ad arbitrium voluntatis
 eius, sed ad libidinis incitamentum, velut arbitrio pro-
 prio moverentur qua pudenda iudicavit, operanda cre-
 davit. Et libro primo de nuptiis: Vbi autem
 venit nupt. c. 5.

In Eustyphr.

lib. de pecc. orig. c. 34.

lib. 1. de veniunt nupt. c. 5.

ventum fuerit ut filij feminemur, ad voluntatis nu-
sum membra in hoc opus creata non servant, sed ex-
spectant, ut ea velut suis viris libido commoveat, &
aliquando non facit avino viiente, cum aliquando fa-
ciat & valente. Insciente non erubesceret humani li-
berta arbitrij que contemendit impuram Deum,
etiam in membra propria propriam perdidisset im-
pudicam? Et mox: Hunc autem motum idem intellexit
quia inobedientem, cum illi primi homines in sua car-
ne sensissent. Et lib. 4. contra Iulianum: Non erat
decens ut puderet, quando id (membrum) mo-
vebat voluntatis imperium non carnis concupiscentis con-
tra spiritum. Sed hæc sufficunt. Passim enim
in operibus contra Iulianum scriptis id ipsum
Augustinus tradit. Hoc ergo pudoris genus,
hæc erubescendi necessitas, certè cum omni
homine nascitur, & ipsi quodammodo na-
tura legibus imperatur, et in hoc verecun-
dentur etiam ipsa pudica conjugia; nec quis-
quam tam male turpi erque proficiat, ut quia
cognovit Deum esse conditorem nature, au-
toremque nuptiarum, idèd etiam miscendus
uxori, si quis eum videat non de his moribus
erubescat, quæratque secretum, ubi non so-
lum alienorum, verum etiam suorum omnium
possit vitare conspectum prout hæc eadem
Augustinus docet.

Lib. 4. cont.
Iul. v. 13.

Lib. 1. ad
Bonif.

Ex hac ergo naturali verecundia quam
ingerunt hominibus tam infidelibus qui nihil
de nature elevatione noverunt, quam fide-
libus tumultuantes illi ideoque fœdi ac tur-
pes libidinis motus, gravissimum argumen-
tum textit adversus puram naturam statum, quem
Iulianus fabricabat, sanctus Augustinus: Nam
illa pudendi necessitas non minus esset in illo
statu, quam in præsentis nature lapsa. Ori-
tur enim ex illa concupiscentia rebellionem ad-
versus animum, cui naturaliter pudendum
est, non posse motus corporis, quod ei natu-
rali ordine fervire debet, imperio suæ volun-
tatis sive excitando sive sedando moderari:
quæ rebellio non esset minor in puris natura-
libus sicut hæc Scholastici ultro præstentur.
Non igitur minor esset etiam illius inobe-
dientia & indecentia verecundia. Iam verò
secundum Augustinum, impossibile est, ut
homo à Deo cum illa erubescendi necessitate
condatur; si enim de illis moribus eruberit,
quid illo ingratus qui de creatoris sui operi-
bus erubescit? An fortè creatura honestior
est creatore suo, ut quod creatorem non pu-
duit instituere hoc creaturam præferre pudeat?
Si autem non eruberit, quid illo impuden-
tius? Qui bonus & innocens non erubescat,
quod nunc erubescunt laudabiliter boni &
mali? Sed quam impossibile sit ut in illo pu-
ra nature hoc est nondum per peccatum de-
pravata statu Deus hominem instituat cum
illa pudoris necessitate, seu cum pudendis illis
motibus ex quibus pudor nascitur, Augusti-
num ipsum luculentissime explicantem videam-
us, dum adversarium retunderet, qui natu-
ram ita divinitus in puris naturalibus institu-
tam esse delirabat: Itaque sua culpa sibi accidit

Lib. 7. ad
Bonif. v. 16.

malum natura humana permittatur agnosceret, ne

cogatur, aut quod est impudentissimum de his suis
membra non erubescere, aut quod est ingratisimum
de sui creatoris operibus erubescere. Si enim natu-
ra humana non agnosceret hoc malum suum sibi
culpam accidisse, sed ex institutione Dei ho-
minem in pura natura fabricantis, necessario
in alterutrum extremum labitur: Nam non
erubescendo prodit impudentiam suam, eru-
bescendo ingratitude; quia non habet de
quo erubescat, nisi vel de opere vel de incuria
creatoris, quorum utrumque impium est crea-
tura. Unde capite sequenti: Nunc qui se ut-
turque hominem esse considerat omnis pudens, impu-
densque confunditur; absit ut de opere Dei, sed de
pena primi veteris que peccati. Et libro de pecca-
to originali contra figmentum istud pure na-
tura a Pelagianis excogitatum causam pudor-
is primorum hominum quaerens: Non enim,
inquit, confundi debuit homo de operibus Dei, aut
nullo modo fuerit creato erubescenda, que instituta
visa sunt creatori. Et in Sermonibus de verbis
Domini: Non erat unde erubesceret quando pec-
catum non præcesserat. Nec poterant de sui creatoris
operibus erubescere, qui operibus sui creatoris boni,
nullum adhuc malum opus suum miscerant. Et ac-
turius libro secundo de nuptijs, cum Iulia-
nas hominem cum illis rebellibus moribus
conditum esse statuens dixisset, Prophetam
duos in carne una proferendo prope periculum
pudoris accessisse, reponit ei præclare Augu-
stinus: Dicatur causa, cur in exprimendis operibus
Dei propheta prope periculum pudoris accesserit. Ita-
ne vero humana opera pudenda esse non debent, sed
plane gloriosa & divina pudenda sunt? Itane veri-
ty eloquendi & exprimendi operibus Dei non hono-
ratur propheta vel amor vel labor, sed periclitatur
pudor? Quis enim potuit Deus facere quod eius præ-
dicatorem pudeat dicere? Et quod est gravius, pudet
hominem alium operis quod non homo, sed Deus fe-
cit in homine, cum omnes opifices quanto possunt la-
bare & industria id agent, ne de suis operibus erubef-
cant? Et mox ostendens esse vitium penam-
que peccati, quæ inobedientibus iustissimo re-
ciprocato reddita est; Huius, inquit, nos pudet
& merito pudet. Nam si hoc non esset, quid nobis
esset ingratus, quid irreligiosus, si in membris no-
stris non de vitio vel de pena nostra, sed de Dei con-
funderemur operibus? Et cum eundem locum re-
fricasset in libro tertio adversus eum scripto,
Satis, inquit, te debuit admonere, nihil pudendum
futurum fuisse in operibus Dei, nisi præcessisset cur na-
tura humana deberet de sui meritis deformitate con-
fundi. Et exsertissimè, directissimè que con-
tra statum pure nature Iuliano intorquens ra-
tiorinationes suas, cum dixisset adversarius
juxta istud Pelagianum dogma, ita membra
nostra fuisse formata à Deo, ut naturaliter
alia verecundia, alia libertate gauderent, quibus
verbis clarius non posset statum pure nature
pingere, & tamen secum pugnant statim sub-
jecisset, Apostolum pro sua honestate genitalia
loca directe appellare noluisse, replicat ei Augu-
stinus: Nonne his verbis tuis ceipse redarguis? Ho-
nestas ergo erat non appellare directe, quod Deus fa-
cere dignatus est recte. Et quod creare non pudum

lib. 1. 11.

lib. 1. 11.

lib. 1. 11.

lib. 1. 11.

lib. 1. 11.

lib. 1. 11.

lib. 1. 11.

lib. 1. 11.

ipsum iudicem, pudebat enuocare praecentem, quando istud ita esset, nisi quia ille fecerat honesta condendo, nos fecissent in honesta peccando? Et paulo post: Nullo modo enim Deus, & hoc quod est peius acie peccatum aliquid faceret in membris humani corporis inhonestum. Haec & similia, nisi multum fallor omni sole clarius ostendunt, quantam fiducia condemnet Augustinus illam Pelagiani commenti inanitatem, qua hominem cum pudendis illis motibus velut in pura natura conditum esse delirabant. Condemnet autem non tanquam fallam tantum, quia re ipsa aliter homo conditus fuit, sed tanquam impossibilem ingratitude & impietatis plenam erga conditorem, quasi honestior esset creatura Creatore quam puderet operis quod instituerdum visum fuerat conditori. Ex quo de Cirinae caelestis pondere factum est, ut quamvis Iulianus Pelagianum haeresim penitentiam cerneret, nisi homo cum illa concupiscentia pudenda & inhonesta rebellionem conditus esse diceretur; non ausus est tan in hoc sine aliquid rubore & si elatione defendere. Nam in eodem loco dicit primos homines in eadem honestate permanentia membra tenuisse. Quam confessionem eius arripens Augustinus, ne esset ita sententiis pura quae naturae statim abiiciendi, velut inristiosum Deo penitentiam securitate decernit: Bene quod ipse confessus es, illa membra fuisse primos honesta: Non enim membra nisi blasphemia opinione sentire. Ecce non nisi blasphemiam opinione sentiri posse testatur, quod membra genitalia ante peccatum inhonesta fuerint, illa videlicet concupiscentiae rebellis inhonestate, qua Paulus postolus membra illa inhonesta nuncupavit. Et ut obsecro opinione blasphemiam, nisi quia tanta sceleritatis & inhonestatis causam tribueret Deo, cuius summa honestas & extrema puritas tanta obscenitatis origo in creatura rationali esse non potest? Hoc est enim quod contra signentum illud Iuliani necessitatem pudoris ex Dei creatione profluxisse futuris, velut ingratum & irreligiosum intemperat: Quid non is esset ingratus, quod irreligiosus, si in membris nescit, non de vitio vel de peccato, sed de Dei confusione operibus? Blasphemiam cuius in Deum, religioni & honori Dei repugnare, non est dubium.

Hoc ergo cum Iulianus quantumvis impius, conserpens esse cerneret, ut ex illius argumenti angustijs salva Libidinis rebellionem naturali, pura & e natura statu, sese proriperet, per aliam sese fenestram quam so am patere vidit precipitem dedit. Nam cum erudit scend necessitatem peccato exortam esse, dogma istius de pura natura dici prohiberet; et Deo vero creante natam esse, pietas, erga Creatorem ab Augustino saepe commendata, & blasphemiam timor vetare videtur, dixit primos homines nihil de illa libidinis membrorumque rebellionem erubuisse. Nimirum quia nihil ille indecens non magis, senserunt, ut aiebat: A pudoribus enim dicitur esse factum Augustinum quod Adam & mulier eius pudenda contexe-

unt. Pudoribus autem atque Poëris Quidlibet audendi semper fuit aqua potestas. Quod revera non erat aliud profiteri quam ante peccatum fuisse quidem eandem libidinose carnis federtatem, nihil tamen ruboris primis hominibus inculsisse. Quae sententia eius non alio principio nitebatur, quam illo lumine naturae noto, quod naturalia ac divinitus instituta, nullo modo pudenda sunt. Ex qua simili prorsus hallucinatione Cymicorum error fluxit qui magis intrepidi libidinis advocati quam Iulianus, de illa exercenda non verecundabantur in publico: unde illa secta Caninum nomen accepit. Non ausus est tamen eo impudentiam progredi Iulianus, quia nonnullus fidei Christianae solus & naturalis veracundia quae supererat, cohibebat impetum, quo eum hypothesis pura natura & certa veritas de non erubescendis institutis naturalibus Dei in libidinis patrocinium propellebant. Cum ergo libidinem ex pura naturae principis subinde defenderet subinde naturali veracundia errorem superante suberubesceret, hanc incertantiam ei Augustinus exprobrat: Tu autem defensorum quidem libidinis profiteris, sed de tua suscepta quod fidem, libidinis tamen, patroni non decuratur, erubescit. Hoc tamen saltem pura naturae dedit, ut quemadmodum dixi, primos patentes nihil erubuisse nec sese texisse diceret, quia nihil rogam postquam peccassent aut indecens in eis fuit, nempe quia naturalia non possunt esse indecentia. Proinde non perizomata ut aliqui Scripturae textus legunt, sed vestimenta eos sibi fecisse velint; quibus, inquit, littera magnam dicam te esse fuisse quam femora. En impudentiam ex illo errore nascentem. Tantus videlicet horror eum confiteretur: ne pudorem ex Creatoris arte vel incertitia promanasse fatetur. Malebat enim illam concupiscentiae tumultuantis sceleritatem nudam in paradiso collocare, quam eum perizomatibus tegendo; opus Dei et erubescendum confiteri.

Quod si quis forte ex Neotericis pura naturae assertor, hanc Iuliani sententiam, quod non arbitror, amplecti malit, quam pudendi necessitatem tribuere Creatori (nec enim video quid aliud cum aliqua probabilitate dici queat) attentè perpendat, quam prodigiose impudentiam sententia illa visa sit Augustino, & verò omnibus honestatis naturalis amatoribus videri debet. Manifestè quippe sequitur innocentiam quae in primis hominibus in quocumque tandem statu conditi fuerint, & impudentiam habitasse simul. Verum & sic, inquit Augustinus, si pudor adsit, ad eius officium vestimenta afferri pertinere, nequaquam persuadere conaberis, homines primos peccato magistro ista pudoris officia didicisse, & in eis primis duis quasi socias & amicas convenienter habitasse innocentiam & impudentiam. Et paulo inferius: Imo verò tua ista sententia ita est indecens impudens & deformiter nuda ut eam quodlibet solus verborum consuetudo, operire non possit. Et mox cum Iulianus detestis pudendis opinionem ex Pudoribus

lib. 4. cont. ad. 1. 57

lib. 5. c. 2.

lib.

INNOVATIONE

oidem.

bus fluxisse delirasset; absit, respondet sanctus A
 Doctor, ut in prius hominibus tanta innocentia
 tam impudens esset. sed nondum hier. quod pude-
 rit. peccaverunt, attenderunt, erubuerunt, operue-
 runt. & adhuc etiam nihil illi e' indecent, novumq;
 senserunt. Hanc plang impudentiam etiam nimis in-
 credibilem, absit de sicam, Natus te Apostolus aut
 propheta sed u'e p'ctor dicit nec p'cta. Illi quippe
 ipsi quibus quilibet eundem, sicut eleganter dictum
 videtur, semper fuit equa potestas, confunderetur
 tale aliqui d'ndam fingere quate tu credendum non
 confunderis disputare. Duo enim simul habitantes,
 quarum altera est optima, altera est pessima, velut
 in se convenientes atque concordantes, innocentiam
 fecerit atque impudentiam nullus p'ctor pingere,
 nullus p'cta canere audebit: Nec eorum quisquam
 ita de sensibus desperaret humanis, ut etiam hoc sibi
 audendum, equam crederet potestatem, sed insanam

porius vanitatem. In hanc autem opinionis im-
 pudentiam quod non puderet primos homi-
 nes libidinosè feceratis cum qua creatos esse
 stagnebat, pura necessitate coactum, idcirco
 trepidum & reluctantè scientia & conscien-
 tia, proripisse Iulianum, ne scilicet fateri
 alioquin cogeretur primos homines sui Crea-
 toris vel operis ejus puduisse, in sequentibus
 Augustinus indicat. Videmus quod texerim, Adam
 & Eva, nimis insipientia est ad luc quare, in
 impudentia ad luc negare, quod senserunt. Nam
 tu quoque cum obstinatissime contradicas, ut no-
 adeo iud. asti, nihil aliud humanis occurrere sensu
 nisi concupiscentiæ lem motum erubescens eos homi-
 nes in genitalibus regere voluisse; u' perzomata erige-
 re ad latera conaveris: aut operiens latui, ubi p'ca-
 toris nihil mali sensisse contendis aut de formica na-
 dars quod magis regendum esse consensu.

CAPVT XVIII.

Inferuntur aliqua corollaria ex prædictis de concupiscentia.
Cerritudo illius doctrinæ.

Handwritten notes in the left margin, including 'L. 1. 1. 1.' and other illegible scribbles.

EX hoc ergo confliatu Iuliani & Aug.
 nonnulla magni momenti liquido pate-
 rent, quæ ad ea quæ de h'idine &
 ejus motibus superius differimus cer-
 tius clariùsq; intelligenda, multum faciunt.
 Primo enim constat evidenter Iuliani
 illos æstuantis libidinis tumultuosos motus,
 quos post peccatum certissimè & castitate
 comprimimus, primis hominibus, velut ex
 Dei creatione procedentes, tribuisse, & pro-
 inde perfectissimè ex hac parte induxisse pu-
 ra naturæ statum.

Secundò eum agnovisse coram Deo motus
 illos inconditos concupiscentiæ genitalis dig-
 nos esse verendia: verumtamen sic Dei
 ereantis peritiam accusate vel honestatem
 ejus blasphemare videretur, dicere maluisse,
 quod primi homines membra illa tantolentia
 nuda ostentaverint, quam de aliqua libi-
 dinis naturaliter inserta scditate erubuerint.
 Tolerabilius enim ei videbatur impudentiam
 quam blasphemiam profiteri.

Tertiò intelligimus veram originem, eum
 nunquam ausus fuerit Iulianus motus illos
 libidinis qui naturam humanam in puris natu-
 ralibus creatam sequebantur, profiteri tur-
 pes, obscenos, illicitos, malos, sicut aperta
 rei veritas toties per Augustinum asserta di-
 cendis pestulabat. Nimirum verebatur ne
 simili proflus modo in Deum blasphemus vi-
 deretur, siquid ab eo fateretur inhonestum,
 scdum, pudendum, illicitum, malumq;e
 profluxisse. Hanc enim blasphemiam ut ea-
 veret Manichæus, malum principium eorum
 causam esse statuit, quos malos esse, & per
 hoc Deo bono tribui nullo modo posse ex
 Christiana fidei norma non dubitabat. Hanc
 enim fidem notis bliferis verbis Apostolus
 tradidit quando dicit, scio quia non habitas in car-

ne mea bonum. Et de concupiscentiæ motibus,
 quod noto malum hoc ago, id est concupisco, ut
 exponere solet Augustinus. Vnde Augusti-
 nus libro quinto contra Iulianum: Sed qua-
 cunque te veses, puram naturam committendo,
 quacunque te iactes, quacunque indecunq;
 colligas, inses, venies, spargas, contra quod con-
 cupiscit spiritus bonus non est bonum. Quod de
 concupiscentia se mox ex Apostolica doctrina
 dixisse proficetur: Vtique concupiscentia qua
 pugnat ut trahat, etiam si spiritu contra eam con-
 p'iscente & resistente non perrebat, ac propterea
 concipiat pariatq; peccatum, non est bonum. Et ipsa
 est de qua dicit Apostolus: Scio quia non habitas in
 me, hoc est, in carne mea bonum. Itaque alio in
 loco de concupiscentia disputans, utrum bon-
 na esset an mala: De voluptate carnis, inquit,
 hoc sentio quod sentit Ambrosius, inimicam scilicet
 esse iustitie. Et confestim adjicit: Nam de
 Catholico agitur dogmate ac fide. Persida non su-
 desertoris in te. Et infra in alio libro longè
 expressissimè & clarissimè: Vtrum malum nos
 sit cui repugnanti consentiendum non est ne in suum
 pergat excessum, & utrum non est ipsa & cum ipsa
 concupiscentia nascatur cui malum inesse illum ne-
 gas, per quod videlicet peccatum originale
 propagetur, hoc mir nos differat. In his quæstio-
 nibus Catholica veritate antiquitus tradita verita-
 impia novitas suffocatur. Itaque sapiens eruditus
 condemnat in hac parte Iulianum: Quod si
 contra episcopos, pro isto, quam a te Deus avernat
 errore, quæsturus es, quid dicas & c. quod tibi est
 Iulianus? Er paulò post: Quam velis beatum, cum
 defendat error tuus, ne scio quemadmodum adversus
 illum quemadmodum adversus malum concupiscat
 spiritus tuus. Cum ergo hanc fidem Iulianus
 ferre non posset & tamen hæresis Manichæe
 barathrum vellet fugere, alterum extenuem
 excogitavit, ut motus illos ex Dei boni in-
 stituta